Č.j. 3 T 16/2021- 272

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 7. prosince 2021 samosoudcem Mgr. Matějem Pilátem,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený dne XXX, trvale bytem XXX, adresa pro doručování XXX

je vinen, že

nejméně v době od XXX proti vůli poškozeného XXX, narozeného XXX, a s vědomím, že tak činí neoprávněně, užíval bytovou jednotku č. XXX, jejímž vlastníkem se stal vydražitel XXX na základě usnesení Mgr. Bohumila Brychty, soudního exekutora Exekutorského úřadu Rychnov nad Kněžnou, o příklepu ze dne XXX, které nabylo právní moci dne XXX, když z bytové jednotky se odmítl odstěhovat i přes opakované výzvy poškozeného k vyklizení, znemožnil tak poškozenému nakládat s nemovitostí, a způsobil mu majetkovou škodu spojenou zejména s úhradou záloh na služby spojené s užíváním bytu, které poškozený musel zaplatit, ačkoli byt nemohl sám užívat nebo jej pronajmout, a s úhradou nákladů exekučního řízení vedeného k vyklizení bytové jednotky,

tedy

oprávněné osobě v užívání bytu neoprávněně bránil,

čímž spáchal

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **4 (čtyř) měsíců.**

Podle § 81 tr. zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený XXX, narozený dne XXX, trvale bytem XXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství podala dne 28. 1. 2021 obžalobu na obžalovaného pro spáchání skutku uvedeného ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodoval v hlavních líčeních konaných ve dnech 1. 10. 2021, 16. 11. 2021 a 7. 12. 2021.

Rozhodnutí o vině

2. Obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že předmětný byt na něj převedla XXX, soud však darovací smlouvu zrušil. Z důvodů XXX na něj vůči němu byla vedena exekuce, on se z počátku domníval, že ta byla vedena vůči jeho XXX. Dále obžalovaný uváděl, že si nebyl vědom toho, že by měl byt opustit, to se dozvěděl až 14 dní před vystěhováním ze strany exekutora. Radil se s různými advokáty, ti mu říkali, že nic řešit nemusí. V bytě bydlel i XXX až do doby, než došlo k jejich vystěhování. Věci řešila s poškozeným XXX jeho XXX, ta také poslala odpověď na výzvu k vycestování jeho jménem.
3. Ve věci byla dále vyslechnuta XXX obžalovaného XXX. Ta uvedla, že nerozumí, proč byla exekuce vedena vůči XXX, ta navíc byla vedena nezákonně, jelikož on byl v XXX. Řádně platili platby do SVJ a náklady na energie. Korespondenci přebírala na místě bydliště ona, rovněž odpověď na č.l. 48 psala ona. Druhý den poté, co tento dopis odeslala, sdělila obžalovanému, že byt byl koupen poškozeným XXX.
4. Poškozený XXX uvedl, že záležitosti ohledně vystěhování z bytu řešil převážně s XXX. S obžalovaným hovořil až v den vyklizení. Poškozený dále uvedl, že hradil za období do vyklizení zálohy za energie, nebyl však schopen jejich výši doložit. Rovněž byly zapsány stavy energií v okamžiku vyklizení, nebyl však schopen doložit vyúčtování ani uvést, jaká část spotřebované energie připadala na obžalovaného. Co se týče uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení za užívání nemovitosti, tak hodnota nájmu v místě obvyklého mu byla sdělena realitní kanceláří.
5. Soud také předvolal právní zástupkyni obžalovaného Mgr. Hanu Mikuleckou, obžalovaný ji však odmítl zprostit mlčenlivosti a ta následně oprávněně odmítla vypovídat.
6. Z listinných důkazů a konečně i z výpovědi obžalovaného vyplývá, že ode dne XXX neoprávněně společně se XXX užívali byt, který nabyl v exekučním řízení poškozený XXX. Obžalovaný se hájil tím, že až 14 dní před realizací vyklizení se dozvěděl, že bude muset byt opustit. Toto jeho tvrzení však bylo v prvé řadě vyvráceno výpovědí XXX, která uvedla, že již

den po sepsání listiny na č.l. 48, tedy XXX, sdělila obžalovanému, že poškozený XXX koupil byt. Již od tohoto okamžiku muselo být obžalovanému zřejmé, že předmětný byt obývají s XXX bez právního důvodu. Dále pak z vyžádaného exekučního spisu vyplývá, že dne XXX bylo jeho právní zástupkyni Mgr. Mikulecké doručeno usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 23. 5. 2019, č.j. 23 Co 111/2019-120, kterým bylo potvrzeno usnesení soudního exekutora o příklepu. Lze si jen stěží představit, že by právání zástupkyně obžalovaného neinformovala o výsledku civilního řízení, ve kterém jej zastupovala, tím by zásadním způsobem porušila své povinnosti advokáta. I sama skutečnost, že obžalovaný odmítl zprostit svoji bývalou právní zástupkyni mlčenlivosti, vede soud k závěru, že byl o výsledku odvolacího řízení z její strany informován, v opačném případě měl obžalovaný možnost ji mlčenlivosti zprostit a podpořit tak svou skutkovou verzi. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že obžalovaný musel být již od XXX srozuměn s tím, že vlastníkem bytu se stal poškozený XXX a tudíž jej obývá neoprávněně.

Právní hodnocení

7. Přečinu neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo oprávněné osobě v užívání domu, bytu nebo nebytového prostoru neoprávněně brání. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný po dobu zhruba 4 měsíců neoprávněně bránil poškozenému XXX v užívání jeho nemovitosti. S ohledem na délku trvání zásahu do práv poškozeného je pak vyloučeno užití zásady subsidiarity trestní represe, jak bylo naznačováno obhajobou. Tato doba je natolik dlouhá, že zásadně překračuje dobu nezbytnou pro obstarání si alternativního bydlení a o neochotě obžalovaného řešit nastalou situaci vypovídá i fakt, že nakonec musel poškozený přistoupit k vyklizení nemovitosti prostřednictvím soudního exekutora. Je tedy zřejmé, že obžalovaný zcela ignoroval oprávněné nároky poškozeného a je tedy na místě, aby proti němu byl uplatněn trestněprávní postih.

Uložený trest

8. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Soud také přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele, k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné.

9. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

10. Obžalovanému polehčuje jeho předchozí vedení řádného života. Přitěžující okolnosti shledány nebyly.

11. Za přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku stanoví zákon sazbu trestu odnětí svobody v trvání do dvou let. Jelikož obžalovaný je osobou doposud soudně netrestanou, uložil mu soud ryze výchovný trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, tedy v jedné šestině zákonné trestní sazby, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Soud má za to, že v řízení před soudem nebyly zjištěny žádné významné okolnosti, které by odůvodnily změnu výše trestu oproti vydanému trestnímu příkazu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

Náhrada škody

12. Poškozený XXX se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení ve výši 98 063 Kč. Tento nárok spočíval v bezdůvodném obohacení za užívání bytu, kdy dle tvrzení poškozeného minimální výše měsíčního nájemného činila 10 000 Kč a dále v zaplacených zálohách na služby spojených s užíváním bytu ve výši 2 530 Kč měsíčně. Poškozený také nárokoval náklady exekuce v souvislosti s vyklizením bytové jednotky ve výši 47 943 Kč. Soud dospěl k závěru, že na základě podkladů předložených poškozeným není možné o jeho nároku rozhodnout. Co se týče bezdůvodného obohacení spočívajícího v nájemném v místě obvyklém, zde nepostačuje vyjádření poškozeného a ve věci by bylo nezbytné vypracovat znalecký posudek, který by určil výši tohoto nájemného. Ten však nebyl v přípravném řízení zpracován a ani poškozený jej soudu nepředložil. Co se týče zaplacených záloh na energie, zde soud musí zdůraznit, že zaplacení zálohy nemůže být samo o sobě škodou, poškozený by musel doložit vyúčtování těchto záloh a zejména množství skutečně spotřebovaných energií ze strany obžalovaného tak, aby soud mohl učinit závěr o tom, jaká skutečná škoda poškozenému vznikla. Tyto podklady však poškozený nebyl schopen doložit a jejich obstarání by přesahovalo rámec trestního řízení. Co se týče nákladů na provedení exekuce, zde má soud za to, že nelze dovodit, že by vznikem těchto nákladů vznikla škoda poškozenému. Poškozenému nebyla uložena povinnost hradit tyto náklady, musel vynaložit toliko zálohu na tyto náklady a povinnost hradit náklady by měla obžalovanému být uložena v rámci exekučního řízení. Odlišná situace by byla, kdyby poškozenému již byla uložena povinnost hradit tyto náklady v plné výši, ten je uhradil a obžalovanému nebyla z nějakého důvodu uložena v exekučním řízení povinnost tyto náhrady poškozenému nahradit. Tato situace však nenastala. Z výše uvedených důvodů byl poškozený XXX odkázán se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

13. K trestnímu řízení se připojil i exekutor Mgr. Bohumil Brychta s nárokem na náhradu škody spočívajícím v neuhrazených nákladech exekuce ve výši 64 122,33 Kč. Zde soud dospěl k závěru, že v případě soudního exekutora se nemůže vůbec jednat o nárok na náhradu škody. Citované náklady vznikly exekutorovi v rámci výkonu jeho exekutorské činnosti, kdy je vyúčtována dokonce i odměna exekutora. Nejedná se tak o škodu, kterou by obžalovaný soudnímu exekutorovi způsobil, ale o běžné náklady související s výkonem jeho činnosti, kdy on sám je povinen o nich rozhodnout v rámci exekučního řízení a není možné tuto povinnost přenášet na soud prostřednictvím adhezního řízení. Za této situace tak bylo již při prvním hlavním líčení rozhodnuto o tom, že se soudní exekutor nepřipouští k trestnímu řízení se svým nárokem na náhradu škody.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.
Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 7. prosince 2021

Mgr. Matěj Pilát v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. června 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Čejky a soudců JUDr. Šárky Pfeiferové a Mgr. Petra Žandy **o odvolání obžalovaného XXX, narozeného XXX,** trvale bytem XXX, t.č. XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 7. prosince 2021, č.j. 3 T 16/2021-272,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu ***zrušuje*** *ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se* ***nově rozhoduje*** *tak, že se obžalovanému za přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, ukládá podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 62 odst. 1, 3 a § 63 odst. 1 tr. zákoníku trest obecně prospěšných prací ve výměře 100 hodin.*

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem neoprávněného zásahu do práva k domu, k bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody na 4 měsíce s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 1 roku.

Dalším výrokem poté okresní soud odkázal poškozeného XXX podle § 229 odst. 1 tr. řádu s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný měl uvedeného trestného činu dopustit tím, že nejméně v době od XXX proti vůli poškozeného XXX, narozeného XXX, a s vědomím, že tak činí neoprávněně, užíval bytovou jednotku č. XXX, jejímž vlastníkem se stal vydražitel XXX na základě usnesení Mgr. Bohumila Brychty, soudního exekutora Exekutorského úřadu Rychnov nad Kněžnou, o příklepu ze dne XXX, které nabylo právní moci dne XXX, když z bytové jednotky se odmítl odstěhovat i přes opakované výzvy poškozeného k vyklizení,

znemožnil tak poškozenému nakládat s nemovitostí, a způsobil mu majetkovou škodu spojenou zejména s úhradou záloh na služby spojené s užíváním bytu, které poškozený musel zaplatit, ačkoli byt nemohl sám užívat nebo jej pronajmout, a s úhradou nákladů exekučního řízení vedeného k vyklizení bytové jednotky.

Odvolání poškozeného XXX bylo odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu usnesením krajského soudu ze dne 30. 3. 2022, č.j. 14 To 123/2022-292.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání obžalovaný, který rozsudek napadl v celém rozsahu. Ve svém odvolání obžalovaný zdůrazňoval, že byt patřil a patří XXX. Darovací smlouva byla účelová a vedlo to ke komplikovanému soudnímu řízení. Role XXX byla dominantní, neboť přebírala poštu, odpovídala jeho jménem a on se dozvěděl pouze to, že byt koupil pan XXX. Byl však XXX ujišťován, že vše zařizuje a mělo se jednat o nájmu bytu. Obžalovaný kritizuje argumentaci okresního soudu týkající se skutečnosti, že nesvolil s tím, aby vypovídal jeho advokát, neboť se nejedná o důkaz proti němu a takovýto přístup by znamenal degradaci institutu mlčenlivosti advokáta. Obžalovaný projevil lítost nad tím, co se stalo a konstatoval, že kdyby věděl, jak daleko to může dojít, nenechal by to tak a jednal by. Obžalovaný navrhoval především zproštění obžaloby v této trestní věci a pak alternativně též uložení trestu obecně prospěšných prací. Jde mu o další vývoj osobní situace, kdy jedná XXX o vstup do XXX s ohledem na jeho XXX, avšak je vyžadován čistý trestní rejstřík.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 až 4 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí vadami, které by měly za následek porušení ustanovení trestního řádu, jímž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu obžalovaného, přičemž lze konstatovat, že v průběhu řízení byla důsledně respektována zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu.

Dokazování bylo v řízení před okresním soudem provedeno v nezbytném rozsahu, tak aby bylo možno učinit správné skutkové i právní závěry. Okresní soud postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, důkazy provedené v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zhodnotil logickým a přesvědčivým způsobem a své závěry v odůvodnění rozsudku řádně zdůvodnil. Jeho úvahám nelze vytknout žádnou nesprávnost nebo nelogičnost, ani to, že by některé významné okolnosti nebo důkazy či skutečnosti z nich vyplývající ignoroval a nevzal je při svém rozhodnutí v úvahu.

Je zřejmé, že odvolací námitky jsou opakováním obhajoby obžalovaného, který v zásadě připouští své pochybení v daném případě a nedostatky jsou shledávány, pokud jde o subjektivní stránku trestného činu. I s tímto okruhem otázek se dle názoru krajského soudu okresní soud náležitě vypořádal, kdy se lze odkázat na odůvodnění okresního soudu a k námitkám obžalovaného doplnit následující úvahy.

Obhajobě obžalovaného lze přiznat logiku, pokud jde o jeho vysvětlení týkající se důvěry, kterou měl ve svou XXX, která vyřizovala určité záležitosti, přičemž i sám přiznal účelovost předchozí darovací smlouvy. Logiku však má i závěr okresního soudu vyplývající z řady důkazů týkajících se srozumění obžalovaného s tím, jak XXX jeho jménem věci vyřizovala.

Pokud jde o tvrzené chybné právní rady o tom, že byt je znovu ve vlastnictví XXX, pak toto tvrzení nebylo možno ověřit jinak než případnou výpovědí svědkyně XXX, která však možná nebyla. Podstatné však je, že obžalovaný musel vědět o své povinnosti byt vyklidit. Okresní soud cituje některé části výpovědi obžalovaného, svědkyně XXX a poškozeného XXX, kdy lze doplnit, že k tvrzení svědkyně XXX je nezbytné konstatovat, že z kontextu její výpovědi, jak vyplývá minimálně ze zvukového záznamu, je zřejmé, že reakce na čl. 48 psaná jménem obžalovaného byla činěna ve vztahu k právnímu zástupci poškozeného. XXX potvrdila, že podepsala tento

dokument za obžalovaného a řekla mu o tom hned druhý den po odeslání. Z textu samotné listiny čl. 48, která je odpovědí obžalovaného na výzvu k předání bytové jednotky je zcela zřejmé povědomí o tom, že je vyzýván k vyklizení a předání bytové jednotky, kdy tato odpověď byla učiněna dne XXX a nejpozději XXX byl o tomto postupu obžalovaný vyrozuměn XXX. Tomuto důkazu předchází již samotné doručení rozhodnutí o příklepu nemovitosti v dražbě, z kterého jednoznačně vyplývá, že obžalovaný není již vlastníkem nemovitosti a především pak z čl. IV. povinnost obžalovaného vyklidit nemovitost do 15 dnů. Nic nenasvědčuje tomu, že by obžalovaný nebo jeho XXX jednali s poškozeným o možnosti nájmu bytu. Za těchto okolností by těžko poškozený přistoupil k nákladné exekuci, která dle faktury za stěhování jistě nebyla záležitostí, kterou by poškozený činil, pokud by jednal o nájmu a neměl zájem byt užívat.

S okresním soudem je třeba také souhlasit s tím, že není namístě užití zásady subsidiarity trestní represe. Jednalo se o řadu měsíců, kdy došlo k tomu, že poškozený nemohl užívat svoji nemovitost a musel vynaložit značné úsilí a prostředky, aby se tak stalo, jak již bylo zmíněno. Za těchto okolností nelze daný trestný čin bagatelizovat, byť lze mít za to, že toto jednání obžalovaného bylo významně ovlivněno jeho do určité míry submisivním přístupem k XXX, která sama se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody pro závažnou majetkovou trestnou činnost. Nebylo jistě jednoduché pro obžalovaného se v tomto XXX postavit, nicméně z toho, co věděl o daném případě, prokazatelně musel být srozuměn s tím, že klade poškozenému překážky v užívání a že poškozený pouze z tohoto důvodu nemůže užívat svou nemovitost. Okresní soud tak učinil naprosto správné úvahy o právní kvalifikaci zjištěného skutkového stavu.

Krajský soud nepovažoval vyvození trestní odpovědnosti ze strany okresního soudu za nepřiměřeně přísné v relaci na závažnost spáchaného trestného činu, kdy byl uložen trest poměrně v nízké výměře podmíněně odložený na minimální zkušební dobu, nicméně vyhověl v návrhu obžalovaného na jiný typ trestu s ohledem na jeho osobní poměry. Obžalovanému jde zjevně o to, aby mohl co nejdříve žádat o XXX a dle jeho tvrzení k tomu je potřeba tzv. čistý trestní rejstřík. Je zřejmé, že obžalovaný si uvědomuje nesprávnost svého počínání, jeho lítost se jeví jako upřímná, a proto krajský soud dovodil, že je možno uložit jiný trest, který je sice spojený s jeho přímým výkonem, ale který představuje pro obžalovaného kratší stigmatizaci, pokud jde o opis rejstříku trestů. Krajský soud zrušil výrok o trestu a obžalovanému nově uložil samostatný trest obecně prospěšných prací na 100 hodin. Tento trest co do své výše je obdobný uloženému trestu odnětí svobody vezmeme-li v úvahu možný přepočet tohoto trestu na trest odnětí svobody v případě jeho nevykonání. Výkonem tohoto trestu se však již bude hledět na obžalovaného, jakoby potrestán nebyl a při patřičném zájmu obžalovaného o práci může být tato záležitost vyřešena v řádu několika měsíců.

Těmito úvahami se krajský soud řídil, když napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a nově obžalovanému uložil samostatný trest obecně prospěšných prací.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na

zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 15. června 2022

JUDr. David Čejka v.r.
předseda senátu

Zpracoval
Mgr. Petr Žanda

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

Č.j. 3 T 74/2021-965

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. listopadu 2021 v senátu složeném z jeho předsedy Mgr. Matěje Piláta a přísedících Petra Duška, Dis. a MUDr. Zdeňka Knauteho,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený dne XXX, trvale bytem XXX, adresa pro doručování XXX,

je vinen, že

dne XXX v přesně nezjištěné době XXX v katastru obce XXX, na XXX, po předchozím požití alkoholu, snižujícím jeho schopnost nosit zbraň a manipulovat se zbraní na místě veřejnosti přístupném, nedodržel zákonem předepsaný požadavek na zvýšenou opatrnost při zacházení se střelnou zbraní, a v okamžiku, kdy XXX, a v ruce držel svoji legálně drženou dlouhou střelnou zbraň - tzv. „XXX“, výrobce XXX, výrobního čísla XXX, s touto přesně nezjištěným způsobem manipuloval, přičemž došlo k výstřelu ve směru do XXX kdy střela zasáhla dalšího účastníka lovu - poškozeného XXX, narozeného XXX, který v důsledku průstřelu hrudníku utrpěl tříštivou zlomeninu 3. žebra vlevo při hrudní kosti, devastující střelné poranění srdce a hrudní aorty, střelné poranění plic a struktur mezihrudí a tříštivou zlomeninu 7. až 9. hrudního obratle, a který na následky způsobeného poranění zemřel přímo na místě, konkrétně na souřadnicích XXX, kde jej následně sám nalezl ležícího a nejevícího známky života a kde se mu snažil poskytnout první pomoc, kdy shora uvedeným jednáním porušil ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů,

tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

jinému z nedbalosti způsobil smrt a uvedený čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho postavení a uloženou mu podle zákona,

čímž spáchal

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu **odnětí svobody** v trvání **2 (dvou) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení, nošení a užívání střelné zbraně na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci, a to konkrétně střelné zbraně tzv. XXX, výrobce XXX, uložené na Krajském ředitelství policie Pardubického kraje, Územním odboru XXX, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál.

Podle § 228 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozené společnosti Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky se sídlem Praha 3, Vinohradská 2577/178, IČ: 47114304, **škodu ve výši 7 479 Kč**.

Pode § 228 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit nemajetkovou újmu poškozeným:

- XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, ve výši **400 000 Kč.**
- XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, ve výši **XXX.**
- XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, ve výši **XXX.**
- XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, ve výši **15 240 Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX a XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně podala dne 20. 4. 2021 obžalobu na obžalovaného XXX pro skutek uvedený ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodoval v hlavních líčeních konaných ve dnech 19. 5. 2021. 29. 9. 2021 a 16. 11. 2021.

Rozhodnutí o vině

2. Sám obžalovaný k věci uvedl, že v předmětný den XXX. Nejprve vystřelil XXX, následně pak XXX. Po těchto dvou výstřelech vylezl zpátky XXX, v průběhu toho pak vyšla rána XXX, tomu on nevěnoval pozornost. Dále pokračoval XXX. V tom narazil na tělo XXX. Obžalovaného nenapadlo, že byl XXX zastřelen, předpokládal, že se jedná o XXX, dal mu dávat první pomoc a to zjistil, že byl zastřelen. Běžel domů a tam se napil zbytku vína, co před tím použil na výrobu vinného střiku, asi 3-4x se napil. Pak šel do kuchyně, řekl o smrti XXX, zhruba 2-3x se napil vína z lednice a jeli na místo. Cestou zavolal záchranku. Když byl dotázán na rozpory s výpovědí v přípravném řízení, kde uváděl, že po činu vypil jen dva loky vína z lahve, tak uvedl, že nechtěl na policii přiznat, že vypil 1-1,5 litru vína. Dále uvedl, že nejprve dopil lahev vína v garáži, původně se jednalo o litrovou lahev. Dále pak v kuchyni nalezl lahev, ve které zbyla zhruba polovina, 2-3x se z ní napil, skoro ji možná vypil. Když byl XXX zastřelen, měl XXX, což obžalovanému přišlo zvláštní, protože kdyby slyšel výstřely, tak by XXX vzal a čekal by, zda XXX. Dále obžalovaný uvedl, že se domnívá, XXX, než bylo nakonec uvedeno ve vyšetřovacím pokusu. Co se týče alkoholu zkonzumovaného před činem, zde obžalovaný uvedl, že si dělá vinný střik, do kterého si dává trochu vína, vypil přes den asi 2 dcl tohoto střiku.

3. V první řadě soud zkoumal otázku, zda byl obžalovaný v době, kdy manipuloval se zbraní, pod vlivem alkoholických nápojů. Obžalovanému byla dechovými zkouškami naměřena hladina alkoholu v krvi v 21:31 hodin 1,61 promile, ve 22:12 1,4 promile a ve 22:22 1,35 promile. Následně byly učiněny odběry krve, a to v 01:00 hodin s výsledkem 0,86 g/kg a v 0:200 0,59 g/kg. V řízení byla vyslechnuta znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Ta ve svém znaleckém posudku dospěla k závěru, že pokud by platila výpověď učiněná obžalovaným v přípravném řízení, ohledně množství alkoholu vypitého po činu, tedy dva loky vína, byla by hladina alkoholu v krvi obžalovaného v době spáchání činu 1,50-2,34 g/kg, a to v závislosti na rychlosti eliminace alkoholu u obžalovaného a na době, kdy přesně k činu došlo. Požití alkoholu v množství uváděném obžalovaným v průběhu dne by znamenalo jeho nulové ovlivnění v době spáchání trestného činu. Pokud by obžalovaný vypil po činu 1-1,5 litru vína, mohlo by to vysvětlit naměřené hladiny alkoholu i v případě, že obžalovaný nebyl v době spáchání trestného činu pod jeho vlivem. Vyslechnutí svědci, konkrétně XXX a XXX popřeli, že by obžalovaného viděli konzumovat ten den alkohol, XXX se s ním střídal XXX viděl jej zblízka, nepozoroval na něm známky ovlivnění alkoholem.

4. Na základě provedených důkazů soud dospěl k závěru, že výpověď obžalovaného učiněná v řízení před soudem je účelová, a že obžalovaný byl výrazně ovlivněn alkoholem v době manipulace se zbraní. Obžalovaný v rámci výslechu v přípravném řízení uvedl, že po činu vypil pouze dva loky vína. Tento výslech byl učiněn za účasti jeho obhájkyně. Lze si jen těžko představit, že by obžalovaný lhal policii ohledně množství alkoholu vypitého po činu, když on a

zejména obhájkyně si museli být vědomi, že tato skutečnost je klíčová pro posouzení, zda obžalovaný jednal pod vlivem alkoholu. Vysvětlení obžalovaného, že se pouze styděl před policisty přiznat, kolik alkoholu vypil po činu, považuje soud za absurdní, když si obžalovaný byl vědom množství alkoholu objektivně zjištěného v jeho krvi a není zřejmé, proč by se měl obžalovaný více stydět za alkohol zkonzumovaný po této tragické události, než za alkohol vypitý před užitím střelné zbraně. Výpovědi XXX pak soud nepovažuje za věrohodné, jelikož se jedná o XXX obžalovaného, mají tedy zjevný zájem na tom, aby zlepšili postavení obžalovaného před soudem. Soud tak dospěl k závěru, že obžalovaný zkonzumoval v průběhu dne větší množství blíže nezjištěných alkoholických nápojů a v době kdy manipuloval se střelnou zbraní a došlo k usmrcení XXX, byl pod výrazným vlivem alkoholu.

5. Dále je nepochybné, že došlo k náhodnému výstřelu ze strany obžalovaného, tuto skutečnost obžalovaný sám doznal. Rovněž z výpovědi obžalovaného i ostatních zúčastněných osob vyplývá, že v daný den na místě střílel pouze obžalovaný a XXX, který vystřelil jednu ránu. Jelikož policie nenalezla kulku, která zabila XXX, zabýval se dále soud otázkou, zda to byl právě obžalovaný, který jej náhodným výstřelem usmrtil. Obhajoba nabízela druhou skutkovou verzi, a to že mohl být XXX usmrcen XXX.

6. Soud dospěl k závěru, že je vyloučeno, že by XXX zastřelil XXX. Tento závěr vychází zejména z výpovědi XXX učiněné v přípravném řízení, která byla XXX svědka čtena za souhlasu stran. Svědek popsal celou situaci a zejména do plánku zakreslil směr, kterým toho dne vystřelil jedinou ránu, kdy tento směr zcela vylučuje, aby kulkou byl zasažen XXX, který byl zastřelen na zcela odlišném místě. Obhájce se snažil v rámci závěrečné řeči tuto výpověď zpochybnit, ačkoliv byl přítomen u výslechu svědka a na místě k tomuto neměl ani námitek a ani žádných dotazů. Soud považuje za vysoce nepravděpodobné, že by se svědek vypovídal křivě a snažil se svést vinu za své jednání na svého syna. Obhájce namítal, že pokud by střílel svědek směrem, kterým uvedl, pak by zasáhnul své auto, nicméně to neodpovídá situaci zakreslené svědkem v plánku. Je pravdou, že svědek by střílel směrem, kde se nacházela příjezdová cesta, nicméně zde má soud za to, že s ohledem na relativně blízkou vzdálenost si mohl být jistý, že se po té nikdo nepohybuje. Naopak svědek si byl vědom místa, kde se nacházel XXX a jedná se XXX, lze si jen stěží představit, že by vystřelil tímto směrem. Pokud by se tak stalo, tak by navíc sXXX, což opět soud považuje za zcela vyloučené. Spekulace o tom, že by XXX, nepovažuje soud za relevantní, jelikož svědek ani neuvedl, jakým způsobem XXX.

7. Obžalovaný se hájil tím, že XXX nespatřil a obhajoba z toho vyvozovala závěr, že XXX musel být již po smrti, nicméně s ohledem na vzdálenost, světelné podmínky a ovlivnění alkoholem je vysoce pravděpodobné, že jej obžalovaný pouze přehlédl. Obhajoba se rovněž snažila zpětně zpochybnit závěry vyšetřovacího pokusu tvrzením, že spontánně obžalovaný držel zbraň v okamžiku vylézání na kombajn v pozici, která by výstřel směřovala do vzduchu. Zde je ovšem nutné zdůraznit, že obžalovaný byl pod vlivem alkoholu a sám uváděl, že vylezl na kombajn ve spěchu, je tedy reálné, že zbraň uchopil jinak, než by učinil za běžných okolností. Obhajoba dále argumentovala tím, že XXX nalezené poblíž místa XXX bylo zastřeleno XXX, to však není pro posouzení věci zásadní, jelikož sama výpověď XXX dle soudu postačuje pro závěr, že XXX nebyl zastřelen jeho zbraní.

8. Ve věci byl zpracován znalecký posudek z oblasti balistiky, který dospěl k závěru, že kulka, která nejprve prošla XXX a následně tělem XXX, spíše odpovídá munici užité obžalovaným, nelze však vyloučit, že se jednalo o náboj předložený XXX. Zde má však soud výrazné pochybnosti o pravdivosti předloženého náboje, který byl orgánům policie předložen až dodatečně, kdy tak obhajoba měla možnost opatřit náboje obdobného chemického složení tak, aby odpovídaly výsledkům stop na XXX. Tyto pochybnosti jsou dále zesíleny skutečností, že na předložených

nábojích se nenacházela DNA XXX, což obhájce odůvodnil tím, že náboje „poprskal“ a z hygienických důvodů je otřel.

9. Soud tak považuje verzi obhajoby spočívající v možnosti zastřelení XXX ze strany XXX za zcela účelovou a nemá pochybnosti o tom, že poškozený XXX byl usmrcen výstřelem ze zbraně obžalovaného.

Právní hodnocení

10. Přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt, protože porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný z nedbalosti způsobil smrt poškozeného XXX. Obžalovaný poručil ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb. tím, že neopatrně manipuloval s nabitou střelnou zbraní, kterou nezajistil při vylézání na XXX. Dále pak poručil ustanovení § 29 odst. 3 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb. tím, že manipuloval se střelnou zbraní pod vlivem alkoholických nápojů. Tím byly naplněny všechny zákonné znaky citované skutkové podstaty.

Uložený trest

11. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Soud také přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

12. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

13. Obžalovanému polehčuje jeho částečné doznání a také skutečnost, že dobrovolně začal hradit nemajetkovou újmu a poskytl pomoc rodině zesnulého XXX. Obžalovanému rovněž polehčuje jeho dosavadní vedení řádného života. Závažnost jednání obžalovaného naopak zvyšuje skutečnost, že se střelnou zbraní manipuloval pod vlivem alkoholu, což svědčí o naprosté bezohlednosti obžalovaného ke svému okolí.

14. Za přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku stanoví zákon sazbu trestu odnětí svobody v trvání jednoho až šesti let. V případě obžalovaného je nutné přihlédnout k tomu, že obžalovaný svým jednáním způsobil nejtěžší možný následek, a to smrt člověka. Zároveň se tohoto jednání dopustil pod vlivem alkoholických nápojů, kdy si musel být velmi dobře vědom toho, že nesmí manipulovat se střelnou zbraní. Obžalovaný navíc tuto zbraň užil v rámci zcela dobrovolné činnosti, XXX, kdy při vědomí svého stavu tak činit nemusel. Za této situace dospěl soud k závěru, že závažnost jednání obžalovaného vylučuje, aby mu byl uložen jiný trest, než nepodmíněný trest odnětí svobody, jelikož žádný alternativní trest by nedokázal dosáhnout účelu trestu, kterým je mimo jiné i odrazení dalších pachatelů od páchání trestné činnosti. Když soud přihlédl k polehčujícím okolnostem, tak dospěl k závěru, že postačí uložení trestu odnětí svobody v trvání dvou let, tedy v jedné pětině zákonné trestní sazby. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, jelikož v jeho případě nebyly shledány důvody pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

15. Obžalovaný se dopustil trestného činu v souvislosti s užíváním střelné zbraně, se kterou manipuloval hrubě neopatrným způsobem a pod vlivem alkoholu. Byl mu tak dále uložen trest

zákazu činnosti spočívající v zákazu držení, nošení a užívání střelné zbraně, kdy závažnosti jednání odpovídá délka trestu v trvání pěti let, tedy v polovině zákonné trestní sazby. Rovněž byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to zbraně, kterou použil ke spáchání trestného činu.

Náhrada škody a nemajetkové újmy

16. K trestnímu řízení se připojila poškozená společnost Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky s nárokem na náhradu škody ve výši 7 479 Kč, spočívající v lékařských úkonech provedených usmrcenému XXX. Poškozená společnost řádně doložila vznik nákladů, proto jí byl přiznán nárok na náhradu škody v požadované výši.

17. K trestnímu řízení se dále připojili pozůstalí s nárokem na nemajetkovou újmu spočívající v útrapách spojených s úmrtí blízké osoby, a to konkrétně XXX ve výši 500 000 Kč, XXX, každý ve výši XXX, XXX ve výši 400 000 Kč a XXX ve výši 200 000 Kč.

18. Při stanovení výše nemajetkové újmy vycházel soud z kritérií stanovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, který stanoví, že za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (XXX) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Tato základní částka tak činila 637 700 Kč.

19. Soud přihlédl k tomu, že zesnulý XXX byl osobou v produktivním věku, kdy mu bylo pouhých XXX, byl tedy ve věku, kdy na něm okolí bylo velmi závislé a navíc lze očekávat, že nebýt jednání obžalovaného tak by žil další desítky let. S ohledem na tuto skutečnost byla základní částka zvýšena o 20% pro všechny pozůstalé.

20. Dále soud zkoumal intenzitu vztahu jednotlivých pozůstalých k zesnulému XXX. V případě XXX soud neshledal žádných mimořádných okolností, které by odůvodnily další modifikaci přiznané náhrady nemajetkové újmy, celková částka tak vychází na 765 240 Kč. Obžalovaný však XXX již vyplatil částku 750 000 Kč, ta tak byla odečtena a poškozené XXX byl přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 15 240 Kč. Se zbytkem svého nároku byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

21. V případě nezletilých dětí soud přihlédl k jejich nízkému věku, kdy XXX. U dcery navíc soud zohlednil to, že dle doložených lékařských zpráv došlo XXX. Na základě těchto skutečností tak byla výše vypočtená částka navýšena o dalších 30% a poškozeným byl přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši XXX. Se zbytkem svých nároků byli poškození odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních.

22. Co se týče poškozené XXX, ta byla dle výpovědi XXX na pomoci ze strany XXX velmi závislá, soud by tak rovněž zvažoval navýšení základní částky v jejím případě. Poškozená se však připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy toliko ve výši 400 000 Kč a soud je v adhezním řízení vázán tímto nárokem, byl jí tudíž přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy v požadované výši.

23. Poškozený XXX uvedl ve své žádosti, že XXX. Dle výpovědi XXX, XXX zesnulého, opustil XXX. Soud předvolal poškozeného k hlavnímu líčení, aby jej mohl vyslechnout a učinit řádný závěr o tom, v jaké výši mu byla způsobena nemajetková újma. Poškozený se však z účasti u hlavního líčení omluvil ze zdravotních důvodů a odročování hlavního líčení toliko pro objasnění této otázky by znamenalo neúčelné prodlužování trestního řízení. Soud dospěl k závěru, že nárok poškozeného je vysoce pochybný za situace, kdy ten opustil rodinu a neprojevil žádný zájem

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

XXX. Poškozený tak byl odkázán se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních, jelikož v trestním řízení nebylo prokázáno, že by mu byla způsobena nemajetková újma.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.
Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.
Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.
Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.
V případě, že je obžalovaný odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a je-li zároveň přiznán poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Pardubice 16. listopadu 2021

Mgr. Matěj Pilát v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

-

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání dne 22. února 2022 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Šárky Pfeiferové a JUDr. Brigity Košinové o odvolání **obžalovaného XXX**, nar. XXX, bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16. listopadu 2021, č. j. 3 T 74/2021-965,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu ***zrušuje*** *ve výrocích, jimiž bylo rozhodnuto o nárocích XXX, nar. XXX, XXX, nar. XXX a XXX, nar. XXX na náhradu nemajetkové újmy.*

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se v této části ***nově rozhoduje*** *tak, že se obžalovanému ukládá podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost nahradit XXX, nar. XXX, bytem XXX, částku XXX Kč a XXX, nar. XXX, bytem tamtéž, částku XXX Kč.*

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození XXX,, odkazují se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená XXX, nar. XXX, bytem XXX, odkazuje s celým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

V dalších výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Šejvlová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresního soudu byl obžalovaný XXX odsouzen pro přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Za tento přečin mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na dva roky, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Obžalovanému byl uložen podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení, nošení a užívání střelné zbraně na pět let. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest propadnutí věci, jmenovitě střelné zbraně, tzv. XXX, výrobce XXX, uloženého v depozitu policie. Podle § 228 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, škodu ve výši 7.479 Kč. Podle § 228 tr. řádu byla dále obžalovanému uložena povinnost, aby nahradil nemajetkovou újmu následujícím poškozeným: XXX ve výši 400.000 Kč, nezletilé XXX, nar. XXX, ve výši XXX, nezletilému XXX, nar. XXX, ve výši XXX a XXX, nar. XXX ve výši 15.240 KčS. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození XXX, odkázáni se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl poškozený XXX odkázán s celým uplatněným nárokem na odškodnění na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Zmíněného přečinu se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil obžalovaný tím, že dne XXX v přesně nezjištěné XXX v katastru XXX, na XXX, po předchozím požití alkoholu snižujícím jeho schopnost nosit zbraň a manipulovat se zbraní na místě veřejnosti přístupném nedodržel zákonem předepsaný požadavek na zvýšenou opatrnost při zacházení se střelnou zbraní a v okamžiku, kdy XXX a v ruce držel svoji legálně drženou XXX střelnou zbraň - tzv. „XXX“, výrobce XXX, s touto přesně nezjištěným způsobem manipuloval, přičemž došlo k výstřelu ve směru XXX, kdy střela zasáhla XXX - poškozeného XXX, narozeného XXX. Ten v důsledku průstřelu hrudníku utrpěl tříštivou zlomeninu 3. žebra vlevo při hrudní kosti, devastující střelné poranění srdce a hrudní aorty, střelné poranění plic a struktur mezihrudí a tříštivou zlomeninu 7. až 9. hrudního obratle a na následky způsobeného poranění zemřel přímo na místě, konkrétně na souřadnicích XXX. Zde jej následně sám obžalovaný nalezl ležícího a nejevícího známky života a snažil se mu poskytnout první pomoc. Shora uvedeným jednáním obžalovaný porušil ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů.

3. Proti zmíněnému rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání. Napadl v něm všechny výroky napadeného rozsudku a navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a poté, aby byl zproštěn obžaloby. Pokud by přesto odvolací soud dospěl k závěru, že k usmrcení poškozeného mělo dojít ze zbraně obžalovaného, pak rozhodně obžalovaný odmítá, že by měl být v rozhodné době pod vlivem alkoholu.

4. Okresní soud dovodil, že bez jakýchkoliv pochybností byl obžalovaný v době střelby pod vlivem alkoholu, a důkazy, které mohly prokazovat opak, označil za nevěrohodné. Neuvěřil totiž výpovědi obžalovaného, že po zjištění, že XXX mrtvý, vypil v šoku doma 1 až 1,5 l vína, protože uvěřil jeho první výpovědi zaznamenané dne XXX, kdy uváděl, že po činu vypil jen několik dcl vína. Obžalovaný přitom zároveň v původní výpovědi uváděl, že dopoledne vypil jednu, nejvýše dvě dcl vína a večer pil z lahve a neví přesně kolik. Soud tedy paradoxně uvěřil této výpovědi pouze v té části, kdy se mu to hodilo, nijak ale nezohlednil, to že v téže výpovědi uvedl obžalovaný, že vypil průběžně od rána jen několik dcl vína. Pokud by vycházel z této části výpovědi, pak by kolem 18.00 hodiny nemohl mít obžalovaný v krvi pochopitelně žádný alkohol. Okresní soud se s tímto rozporem nijak nevypořádal. Vybral si jen část důkazů, která zapadala do jím stanovené verze.

5. Okresní soud připouští, že svědci XXX uvedli, že na obžalovaném absolutně nezaregistrovali žádné známky požití alkoholu. Tyto výpovědi však okresní soud označil za nepravdivé jen proto,

že jde XXX obžalovaného. Oba svědci nicméně shodně a opakovaně vypověděli, že obžalovaný nejevil v rozhodné době žádné známky ovlivnění alkoholem. Na těchto výpovědích setrvali během celého řízení. Původní výpověď obžalovaného navíc mohla být ovlivněna situací bezprostředně po události, která obžalovaného XXX, a i podle posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, prof. MUDr. Ladislava Hosáka, PhD. se u obžalovaného tři týdny po činu XXX. Rovněž svědek XXX, který hovořil s obžalovaným, na něm nepozoroval žádné známky ovlivnění alkoholem. Shodně vypovídali i svědci XXX. Navíc podle svědků konzumuje obžalovaný alkohol jen příležitostně. I posudek znalce MUDr. Hosáka přitom dovozuje, že v případě opilosti by na obžalovaném muselo být zjevné požití alkoholu.

6. Během šetření byla nalezena XXX a je zřejmé, že jedno bylo zasaženo kulkou a druhé XXX. Šlo tedy o výstřely obžalovaného, a jestliže XXX, je zřejmé, že nemohl být ovlivněn alkoholem. Znalecký posudek PharmDr. Jany Malákové, PhD. propočetl řadu variant ovlivnění obžalovaného alkoholem a následně připouští, že hladina alkoholu u obžalovaného mohla být v rozhodné době i nulová. Bilančním výpočtem založeným na výpovědi obžalovaného o požívání vína před činem byla tedy určena nulová hladina alkoholu v rozhodné době. To znalkyně vyvodila i z původní výpovědi obžalovaného, kterou pokládal okresní soud za pravdivou. Proč se odlišovala původní a pozdější výpověď obžalovaného stran doby a konzumace alkoholu a proč došlo ke změně této výpovědi, to bylo logicky vysvětleno. Každopádně všichni svědci potvrdili, že obžalovaný nejevil sebemenší známky alkoholu. Lze tedy pokládat za vyvrácené, že by v době střelby, tedy užívání zbraně, se obžalovaný nacházel pod vlivem alkoholu, a žádný důkaz nepodporuje spekulaci soudu, že se měl nacházet pod vlivem alkoholu, což odůvodňuje přísnější trest. Ovlivnění obžalovaného alkoholem, by přitom mělo i dopad na pojistné plnění a při závěru o ovlivnění alkoholem by XXX poškozeného pana XXX byly připraveny o zhruba 1.000.000 Kč pojistného.

7. Obžalovaný připouští, že bezprostředně poté, kdy nalezl zastřeleného pana XXX, sám nijak nepochyboval o tom, že uvedené neštěstí způsobil on zmíněným náhodným výstřelem. Z provedeného dokazování, jmenovitě ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu v Praze, na základě analýzy v oboru fyzikální chemie a balistiky a i po výslechu zpracovatele ústavního posudku se objevila i jiná možnost, že mohl být XXX usmrcen výstřelem z XXX. Zpracovatel posudku Ing. Josef Krutil byl přítomen při vyšetřovacím pokusu a z něj vyšlo najevo, že možní střelci mohli být dva. Znalec dále uvedl, že nejspíše došlo k zasažení poškozeného XXX střelou XXX, ale nemohl vyloučit ani bližší ráži, tedy i XXX. Pokud okresní soud argumentoval svědeckou výpovědí XXX, tak jeho svědecká výpověď není zcela v souladu s dřívějším podáním vysvětlení ihned po události, ani se všemi dalšími důkazy. Okresní soud dedukuje chybné závěry, pokud dovozuje, že by svědek XXX musel střílet směrem na XXX, to ovšem není pravda, protože v době, kdy vystřelil, tak XXX.

8. Obžalovaný nesouhlasí s invektivami adresovanými obhajobě, která se nesnažila zpochybnit závěry vyšetřovacího pokusu, ale důvodně upozorňovala na to, že když obžalovaný XXX. Pokud byla snaha ukázat, že zbraň mohla být i ve vodorovné poloze, pak došlo k určité manipulaci se zmíněným důkazem. Obžalovaný dále rozhodně odmítl argumentaci vztahující se k munici vydané XXX. Tato munice byla vydána policii, aby mohla být využita pro zkušební střelbu při balistických zkouškách z důvodu její ráže a nikoliv kvůli složení náboje. Obžalovaný ani obhájce nemohli tušit, zda a co případně bude zjištěno kriminalistickým zkoumáním na Kriminalistickém ústavu ke složení střeliva. K výhradě, že na předložených nábojích se nenacházela DNA obžalovaného, bylo logicky připomenuto, že z hygienických důvodů v situaci pandemie byly náboje před předáním otřeny a dezinfikovány. Není ani důvod vyvozovat nějaké podezření z toho, že XXX používají při lovu střelivo stejné značky a kvality, a i pokud by nebylo předmětné střelivo předáno, stejně by musel okresní soud připustit, že mohli oba střílet stejným střelivem. Z provedených důkazů tak není možné učinit bez pochybnosti jednoznačný závěr o tom, že byl

XXX usmrcen střelou z pušky obžalovaného XXX, nelze totiž vyloučit možnost, že šlo o zásah z XXX dosud nezjištěného střelce nebo z XXX. Individuální identifikace v tomto směru byla vyloučena.

9. V prvních hodinách po události si obžalovaný skutečně myslel, že k zastřelení XXX mohlo dojít jen jeho náhodným výstřelem z pušky, kdy se vracel XXX. Za účasti policie hledali následně vysvětlení, jak asi mohla událost proběhnout, nicméně řada okolností nesouhlasila a postupně se musela určitá fakta ohýbat, než se věci ujali skuteční experti a nezávislí znalci z Kriminalistického ústavu policie v Praze. Na straně policie přitom došlo ve věci k celé řadě selhání. Chybné bylo už samotné zajištění místa činu, nebyla dokumentována XXX porostu v místě, kde došlo k zastřelení XXX. Ta se pak musela dovozovat z videozáznamů. Nebylo zadokumentováno postavení XXX a došlo k jejímu nepochopitelnému posunutí a změně nastavených parametrů. Nebyla vyhledána střela, která zasáhla XXX, k čemuž mohlo dojít za pomoci detektoru kovů, a za flagrantní pochybení lze označit i skutečnost, že kriminalistický technik naprosto znehodnotil jako důkaz průstřel v XXX, odkud odebral kus materiálu pro další zkoumání. Při prvním natáčení vyšetřovacího pokusu se policisté snažili přesvědčit zdeptaného obžalovaného, aby ukázal, jak asi mohlo dojít k tomu, že by výstřel z jeho XXX směřoval k místu, kde byl nalezen zastřelený XXX. Poté, kdy takováto alternativa byla vyzkoušena a vymyšlena, bylo teprve natočeno, jak se to mohlo stát.

10. Obžalovaný po vystřízlivění, po pobytu v cele předběžného zadržení a po prodělaném šoku, kdy si vyvodil, že to mohl být on, kdo zastřelil XXX a XXX náhodným výstřelem, si vůbec nebyl původním dějem jistý. Přitom spontánně vystupoval do XXX, jejíž hlaveň byla směřována nahoru. V takové situaci měli policisté vyšetřovací pokus ukončit a nepokoušet se zrežírovat, jak by případně mohl děj proběhnout, aby výstřel směřoval nikoliv vzhůru, ale horizontálně. Obžalovaný od samého počátku připouštěl, respektive si dovozoval, že poškozený mohl být zasažen náhodným výstřelem z jeho pušky. Obžalovaný to nevylučuje ani dnes, i když stejně nelze vyloučit možnost, že smrtelný výstřel vyšel z pušky XXX. Při XXX pro hluk neslyšel obžalovaný žádné další výstřely. Byl si vědom toho, že při návratu XXX vyšel nechtěný a náhodný výstřel třetího náboje, to vše tedy vnímal intuitivně a vyvodil verzi, kdy následek bral na sebe. Až následně bylo policií zjištěno, že v podvečer v inkriminovanou dobu střílel i XXX.

11. Na podkladě původního vyjádření samotného obžalovaného pak policie přizpůsobovala veškeré vyšetřovací úkony a skutečnosti této verzi, kterou zaujal v emotivním rozpoložení. Policie pak víceméně rezignovala na standardní postupy a její flagrantní chybou byla i skutečnost, že u několika následně nalezených XXX nebylo provedeno řádné zadokumentování těchto důkazů a XXX vyndával pod dohledem policistky i jeho kolegy svědek a u XXX nepřiložili při dokumentaci na střelu ani měřítko. Přesto lze dovodit, že XXX byla zastřelena výstřely ze zbraně obžalovaného. Další chybou bylo, že si policie nevyžádala od všech přítomných střelivo, kterým uvedený den stříleli, a teprve následně bylo potřeba pochybení napravovat.

12. Obžalovaný rozhodně nesouhlasí s vyhodnocením výpovědi svědka XXX. Nepřesvědčivě soud dovozuje, že pokud by jmenovaný střílel proti cestě, mohl si být jistý, že se po ní nikdo nepohybuje. To je zjevná chyba, protože za XXX by svědek nic neviděl. Podobně chybné je tvrzení soudu, že by v opačném směru svědek střílel do směru, kde XXX, a poslední XXX dohledané ve spodní části pole nelze spojovat s panem XXX, protože bylo prokazatelně zastřeleno XXX, který používal ten den jenom obžalovaný. Nikdo jiný neměl zbraň, ze které by bylo možné XXX vystřelit. Rozhodně ne XXX. Ten tedy prokazatelně žádné XXX, a pokud ano, muselo by XXX.

13. Okresní soud uvěřil výpovědi svědka XXX z XXX, že střílel jiným směrem, než do míst, kde byl zasažen poškozený, a na přiloženém plánku vyznačil směr střelby. Nicméně obžalovaný projevuje

pochybnost o platnosti této výpovědi a plánku. Svědek XXX po poučení o právu odepřít výpověď uvedl, že tohoto práva využívá, vypovídat nechce a nebude. O použitelnosti podané výpovědi, její věrohodnosti a psychickém stavu svědka v době výpovědi je třeba pochybovat již z tohoto důvodu. Přiložený plánek je pak nesmyslný, protože pokud by svědek střílel směrem, který zakreslil, musel by si prostřelit své auto, a střílet ve směru na své auto by byl nesmysl. Svědek by pak musel střílet i proti příjezdové cestě a dokonce proti hlavní silnici, což je s ohledem na jeho zkušenosti absolutně vyloučeno. Nemohl střílet ve směru zaznamenané šipky, ale daleko více vpravo. Pokud pak uváděl, že po výstřelu XXX směrem dolů, jak předtím střílel, je evidentní, že v tomto směru jeho výpověď neodpovídá a nákres je v rozporu s výpovědí i realitou na místě. XXX by totiž musela vyběhnout vedle něho v bezprostřední blízkosti, ale aby je mohl zaměřit v optice, musela by být ve vzdálenosti nejméně třicet až čtyřicet metrů. Svůj jediný náboj tak svědek musel vystřelit úplně jiným směrem, než jak bylo namalováno v bezcenném plánku.

14. Při zmíněném výslechu byl ostatně svědek úplně mimo, proto si ani nepamatoval, že se v čase mezi 19.15 až 19.25, se snažil opakovaně dovolat svému synovi. I to svědčí o XXX. Zmíněný popis a plánek svědka XXX je naprosto zmatečný stejně jako jeho výpověď, což je pochopitelné s ohledem na jeho XXX. Nelze vyloučit, že poškozený mohl být zastřelen ze svědkovy zbraně, a to si zřejmě svědek nechtěl ani vnitřně přiznat.

15. Z provedených důkazů tedy nepochybně vyplývá, že obžalovaný XXXa, jedno XXX. Pokud byl schopen ze své pušky na větší vzdálenost dvěma výstřely XXX, tak logicky nemohl být ovlivněn alkoholem a musela být zároveň perfektní viditelnost, nebo jinak by takový výsledek nedokázal.

16. V místě nálezu poškozeného XXX. Obžalovaný přitom od počátku tvrdí, že poškozeného vůbec z kombajnu neviděl, a je proto pravděpodobné, že v rozhodné době byl už možná střelen. Tomu by mohl nasvědčovat i fakt, že XXX i v době, kdy obžalovaný XXX. Je logické, že by žádný XXX.

17. Obžalovaný se pak snaží XXX podle svých možností, poskytuje této rodině jako projev solidarity a v rámci finanční pomoci nemalé finanční částky a je připraven v tom pokračovat třeba do XXX, bez ohledu na výsledek soudního řízení. Bez ohledu na to, v jaké výši byla stanovena povinnost v napadeném rozsudku, tak bude obžalovaný i nadále poskytovat pomoci rodině pana XXX. To ovšem pouze v případě, že mu to dovolí ekonomická situace, neboť pokud by měl nastoupit výkon trestu odnětí svobody, nemohl by organizovat další pomoc a mohlo by dojít ke zhroucení XXX. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí, případně aby jej po zrušení napadeného rozsudku odvolací soud sám zprostil obžaloby.

18. Intervenující státní zástupce navrhl odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout. Podle něj okresní soud v zásadě správně a logicky vyhodnotil provedené důkazy a s rozpory mezi nimi se dostatečně přesvědčivě vypořádal. Obžalovaný v odvolání využil jen dílčí pasáže, které se hodily pro uplatnění vlastní verze. Pokud jde o ovlivnění alkoholem, tak znalkyně pracovala s více variantami, které vycházely z výrazně odlišných postupných výpovědí obžalovaného. Prvotní výpovědi podané krátce po události se přitom jeví jako logické a nezkreslené. Ze svědecké výpovědi XXX, která byla spontánní a logická, jednoznačně vyplynulo, že svědek vystřelil jedinou ránu, která směřovala úplně obráceným směrem, než se nacházel poškozený. Bylo tak vyloučeno, že by usmrcení mohla způsobit střela ze XXX. Celá řada důkazů tak prokazuje přesvědčivě vinu obžalovaného. S ohledem na závažnost spáchaného činu a způsobení fatálního následku nelze pokládat za dostačující jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody. Za zákonné a opodstatněné pokládá i další výroky o trestu zákazu činnosti a trestu propadnutí věci. I v případě rozhodnutí o náhradě škody, okresní soud zdůvodnil, proč přiznal uvedené odškodnění a proč navýšil obvyklou standardní přiznávanou částku. Rozsudek okresního soudu tak pokládá za správný ve

všech výrocích a navrhl proto odvolání jako nedůvodné zamítnout. Zamítnutí odvolání obžalovaného navrhli i poškození.

19. Z podnětu podaného odvolání, v němž byla uplatněna řada námitek proti procesnímu postupu i výroku o vině, musel odvolací soud ve smyslu § 254 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. řádu přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a to i výroků o trestech a o náhradě škody, respektive nemajetkové újmy, které navazovaly na dotčený výrok o vině. Zároveň pak přezkoumal i postup řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.

20. Provedeným dokazováním se nepodařilo zcela přesně určit dobu, kdy došlo k usmrcení poškozeného. Doba jeho smrti byla stanovena v určitém rozmezí na podkladě zjištění, kdy naposledy telefonoval, a když přestal přijímat telefonické hovory. Policii byla zmíněná událost oznámena až těsně před 21.00 hod., kdy v mezidobí se obžalovaný po nalezení těla usmrceného poškozeného vrátil domů a posléze se odjel společně se XXX na místo, kde se nacházel poškozený. Vlivem těchto okolností až s určitým časovým odstupem bylo zjišťováno, do jaké míry je obžalovaný ovlivněn alkoholem. Z výsledků dechových zkoušek a odběrů krve je zřejmé, že po celou dobu od chvíle, kdy na místo dorazila policie, hladina alkoholu v těle obžalovaného klesala. Vzhledem k oznámení XXX, kdy uvedla, že XXX zastřelil poškozeného XXX a obžalovaný sám, že XXX, kdy i na místě bylo patrné značné rozrušení obžalovaného, se policie logicky rozhodla z místa odstranit zbraň poškozeného, kterou policisté uzamkli do služebního vozu. Nelze zcela vyloučit, že přitom mohlo k určité změně polohy trojnožky, na které puška visela.

21. Dále pak policie provedla celou řadu kroků směřujících k objasnění události. Kromě výslechů osob, které mohly k věci podat relevantní informace, byla postupně provedena celá řada znaleckých zkoumání z oborů kriminalistika, fyzikální chemie a balistika. Zpočátku byl zkoumán i kovový materiál vyňatý z těla usmrceného a porovnáván se vzorky střeliva a materiálem prostřelené trojnožky, z níž byl odebrán vzorek za tímto účelem. K doplnění podkladů pro vypracování znaleckého posudku Kriminalistického ústavu byl proveden i vyšetřovací pokus, kterého se zúčastnili znalci zmíněného ústavu, a v rámci tohoto pokusu byl simulován pravděpodobný průběh děje a zejména označována místa, kde se měly na zmíněném poli v rozhodné době nacházet jednotlivé osoby, především ty, které manipulovaly se střelnou zbraní. Při vyšetřovacím pokusu bylo zároveň vyloučeno, že by mohlo dojít k zastřelení poškozeného střelcem z některého z blízkých posedů. Výhled z posedů do místa, kde se nacházel poškozený, totiž zakrývaly stromy.

22. Jedním z důkazů, které musel brát okresní soud v úvahu, byla výpověď XXX. Po znaleckém zkoumání, k němuž byly předloženy zbraně osob, které se tehdy nacházely v prostoru XXX, totiž znalci dovodili, že výstřel, kterým byl usmrcen poškozený, mohl padnout pouze ze zbraně obžalovaného nebo XXX, kterou užíval XXX. Za pravděpodobnější pak označili znalci zásah ze zbraně obžalovaného. Nemohli však zcela vyloučit ani možnost, že střela vyšla z XXX

23. XXX byl vyslechnut jako svědek za účastí dvou advokátů, totiž obhájce obžalovaného a zmocněnce poškozených. I když ve formuláři protokolu bylo nejprve zaznamenáno, že po poučení podle § 100 tr. řádu svého práva využije a vypovídat nechce a nebude, tak poté, co mu bylo poskytnuto podrobnější poučení a vysvětlení, uvedl, že zmíněnému poučení porozuměl, že si je vědom váhy své výpovědi i možných důsledků, které z toho vyplynou, a rozhodl se k věci vypovídat. Výslovně byl přitom upozorněn na to, že nemusí vypovídat v řízení, v němž je obviněn jeho XXX, a rovněž na právo odmítnout výpověď, pokud by se domníval, že si jí může sám způsobit nebezpečí trestního stíhání. Svědek pak velmi podrobně popsal XXX. Detailně vylíčil, kde se pohyboval on a kde další osoby a jak XXX. Na předloženém plánku, respektive fotografické mapě, pak svědek vyznačil, kde se v rozhodné době XXX, a svědek vyznačil, že střílel na XXX prakticky v opačném směru. I z jeho výpovědi vyplývá, že v rozhodné době se už

šeřilo. Svědek vystřelil XXX jednu ránu. XXX však na místě neleželo, rozhodl se proto, že teprve druhý den ho zajde dohledat. S ohledem na pokročilou dobu, kdy se už šeřilo, ještě vyzval XXX, aby už skončili s prací.

24. U zmíněného výslechu kladl obhájce svědkovi otázky, na které svědek věcně odpovídal. Nic nesvědčí o tom, že by měl být při výslechu svědek nějak dezorientován, že by si nebyl schopen některé okolnosti vybavit, i když připustil, že neví o tom, že XXX po události několikrát volal. K průběhu samotného výslechu zmíněného svědka neměl přitom obhájce žádné výhrady. Později se svědek XXX odmítl zúčastnit vyšetřovacího pokusu a odmítl jako svědek vypovídat i u hlavního líčení. Jeho údaje se ale nijak nerozchází s výpovědí dalšího svědka XXX, který se nacházel ještě blíže k místu, kde byl zastřelen poškozený.

25. Jako logická se jeví úvaha, že svědek XXX neměl důvod střílet XXX, a lze usuzovat, že i XXX. I podle odvolacího soudu tak bylo možné pokládat za logický a věcně správný závěr, že k usmrcení poškozeného XXX došlo výstřelem ze zbraně obžalovaného.

26. U žádného jiného z účastníků lovu nebylo zjištěno, že by mu vyšel náhodný nemířený výstřel. Zkoumáním kriminalistického ústavu bylo vyloučeno, že by poškozený mohl být zasažen zbraněmi jiných účastníků lovu. Znalci připouštějí možnost zásahu výstřelem pouze ze zbraně obžalovaného, případně jeho XXX. Ten jako svědek vypovídal krátce po události, ještě před tím, než XXX, a podrobně a logicky popsal, v kterých místech se nacházel, a kterým směrem vystřelil jedinou ránu. Jako logický se jeví údaj, že nestřílel ve směru k XXX, ve kterém XXX. Svědek XXX se také nacházel v daleko větší vzdálenosti od místa, kde byl nalezen usmrcený poškozený. Blíže k tomuto místu se nacházeli obžalovaný a svědek XXX.

27. Chování samotného obžalovaného od počátku nasvědčovalo k tomu, že právě on byl střelcem, který usmrtil poškozeného. Takto věc oznámil své XXX, to bylo tlumočeno i v telefonátu na policii a teprve později začal obžalovaný zpochybňovat možnost, že poškozený byl usmrcen právě výstřelem z jeho zbraně. Vyšetřovacího pokusu se účastnil obhájce obžalovaného spolu s další kolegyní a konzultantem, kterého si obhájce přibral, a během vyšetřovacího pokusu byla obhájci i obžalovanému poskytnuta opakovaně možnost, aby do průběhu pokusu zasahovali, aby se k němu vyjadřovali a uplatňovali případné námitky. Za této situace není důvod hodnotit průběh vyšetřovacího pokusu jako nějakou účelovou manipulaci s obžalovaným.

28. Pokud by si byl od počátku obžalovaný jistý tím, že nechtěná rána směřovala do vzduchu, pak by neměl důvod dovozovat, že poškozeného zastřelil právě on.

29. Odvolací soud pak akceptoval i závěr okresního soudu, že v době činu byl obžalovaný ovlivněn alkoholem, který před tím konzumoval. Obžalovaný byl vyslýchán v pozici obviněného dva dny po události za účasti obhájkyně, kterou si zvolil, a ve své výpovědi tehdy podrobně a spontánně popsal průběh celého děje, jak si ho vybavoval. S ohledem na zjištěnou vysokou hladinu alkoholu v krvi byl dotazován i na to, kdy a v jaké míře konzumoval alkoholické nápoje. Sám uvedl, že alkohol užívá jen příležitostně, zhruba dvakrát do týdne půl litru vína. Uvedl, že dopoledne vypil doma asi dvakrát 2 dcl bílého vína a odpoledne ještě asi dvakrát 2 dcl červeného vína. Ty vypil z láhve na XXX v odpoledních hodinách, kdy čekal, až XXX. Obžalovaný pak uvedl, že po činu se napil rovněž bílého vína. Šlo ale jen asi o dva loky z lahve.

30. U hlavního líčení v situaci, kdy byl obžalovaný seznámen s důkazy shromážděnými v přípravném řízení, mezi jinými i se znaleckým posudkem, z něhož vyplynulo, že po vínu vypitém dopoledne by mohl mít v době činu nulovou hranici alkoholu v krvi, ale jen za předpokladu, že by po události vypil nejméně 1 až 1,5 l vína, začal obžalovaný tvrdit, že právě takto velké množství vína vypil až po návratu domů, než odjel s XXX zpátky na místo, kde se nacházel poškozený. Takové množství by přitom odpovídalo dvěma lahvím vína, které měl obžalovaný vypít ve velmi krátké době.

31. I u hlavního líčení obžalovaný připustil, že na XXX měl lahev obsahující lahev s alkoholem. Začal ale tvrdit, že nešlo o víno, ale jen o vinný střik v minimální koncentraci v poměru asi 1:10, ze které vypil jen 2 dcl. V posuzované věci tak došlo k postupné změně výpovědi a to na podkladě znaleckého zkoumání, které stanovilo na základě zpětného propočtu jednotlivé alternativy možného ovlivnění obžalovaného alkoholem v době činu.

32. Lze připustit, že vlivem rozrušení si obžalovaný nemusel přesně pamatovat, jaké množství vína vypil po návratu domů. Zde se ale zdržel evidentně krátkou dobu, protože společně XXX se vrátili zpět na místo, kde zůstal ležet poškozený, a je nevěrohodné, že by v tak krátké době vypil dvě lahve vína. Z výpovědí obžalovaného přitom vyplývá, že v situaci, kdy plánoval na uvedený den XXX, obžalovaný už v dopoledních hodinách konzumoval alkoholické nápoje. Popíjel víno a i odpoledne, kdy vyjel ve XXX, kdy předpokládal řízení motorového vozidla a manipulaci se střelnou zbraní, si na XXX obžalovaný vezl lahev obsahující alkoholický nápoj, ze které ještě během odpoledne upíjel. U hlavního líčení sice obžalovaný tvrdil, že šlo o vinný střik v minimální koncentraci, v přípravném řízení, ale uváděl, že takto vypil odpoledne ještě dvakrát 2 dcl červeného vína. Jeho výpověď z přípravného řízení v tomto směru lze pokládat za věrohodnější a pozdější navyšování údajů o množství alkoholu konzumovaného po činu lze vysvětlit snahou vyvrátit úvahu o tom, že už v době použití střelné zbraně mohl být obžalovaný pod vlivem alkoholu.

33. V průběhu trestního řízení nikdy nebylo použito právní posouzení jednání obžalovaného jako přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, i když tato kvalifikace by přicházela v úvahu, pokud by se zbraní manipuloval ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti. Přesnou hladinu ovlivnění obžalovaného alkoholem v době střelby ze zbraně se však určit nepodařilo. Z provedených důkazů lze nicméně vyvodit, že obžalovaný i při vědomí toho, že uvedeného dne bude odpoledne manipulovat se zbraní a že bude řídit motorové vozidlo, popíjel alkoholické nápoje už v dopoledních hodinách a dokonce sebou na pole ve čtyřkolce vezl lahev obsahující rovněž alkoholický nápoj, ze které během odpoledne upíjel. Pokud za této situace okresní soud dovodil shodně s obžalobou, že před manipulací se zbraní konzumoval obžalovaný alkohol a že vliv alkoholu u něj mohl nepříznivě ovlivnit jeho schopnosti, aniž by však prokazatelně došlo přímo k navození stavu vylučujícího způsobilost, pak lze s takovým závěrem souhlasit.

34. Není zároveň důvod předpokládat, že by se měl v rozhodné době obžalovaný nacházet ve stavu nějaké těžké opilosti. Tu na něm žádný z vyslechnutých svědků nepozoroval, nicméně sám obžalovaný připouští, že i v odpoledních hodinách na poli konzumoval alkoholické nápoje z lahve, kterou sebou vezl.

35. Z provedených důkazů tak bylo možné dovodit jednak to, že k usmrcení poškozeného došlo výstřelem ze zbraně obžalovaného, dále pak i to, že před manipulací se zbraní před střelbou požíval obžalovaný alkoholické nápoje, ačkoliv zřejmě nikoliv do té míry, aby u něj navodily stav vylučující způsobilost k výkonu této činnosti ve smyslu § 274 tr. zákoníku. Samotné jednání obžalovaného bylo plně na místě označit za rozporné s citovanými ustanoveními zákona č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu. Obžalovaný předně manipuloval se zbraní po předchozím požití alkoholu a jeho nakládání se střelnou zbraní bylo velmi nedbalé, neopatrné a nebezpečné a vedlo k ohrožení života a zdraví dalších osob a následně i k usmrcení poškozeného. Jako zkušený držitel zbrojního průkazu, při vědomí toho, že po dvou výstřelech zůstává třetí hlaveň nabitá, tedy s nabitou zbraní, kterou obžalovaný nezajistil, XXX a v této situaci došlo k náhodnému nemířenému výstřelu. Důsledkem zmíněného jednání pak bylo usmrcení poškozeného XXX, který utrpěl především průstřel srdce.

36. I když jde o nedbalostní trestný čin, nelze pomíjet, že obžalovaný způsobil smrt mladého člověka v produktivním věku a že jeho pochybení spočívalo v naprosto nelogickém a nebezpečném chování a manipulaci se střelnou zbraní. Obžalovaný je zkušeným střelcem, se zmíněnou zbraní

zacházel běžně, musel si být vědom toho, že po dvou výstřelech zůstala třetí hlaveň zbraně nabitá, přesto zbraň nezajistil. To bylo naprosto flagrantní pochybení a se zbraní navíc obžalovaný manipuloval poté, kdy předtím konzumoval alkoholické nápoje. S nabitou a nezajištěnou zbraní pak obžalovaný XXXX, tedy vykonával náročnější činnost, při které mohlo hrozit nebezpečí, a to např. XXX a v této situaci z nezajištěné zbraně obžalovaného vyšel výstřel, který usmrtil poškozeného.

37. Zmíněné jednání proto důvodně okresní soud posoudil jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaný totiž jinému z nedbalosti způsobil smrt a uvedený čin spáchal v důsledku porušení citovaných ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) zák. č. 119/2002 Sb. o střelných zbraních a střelivu.

38. S ohledem na charakter pochybení obžalovaného, který se zbraní manipuloval po požití alkoholu a výrazně nebezpečným způsobem, ve spojení s tragickým následkem, který byl jeho jednáním způsoben, dovodil i odvolací soud, že přes dosavadní řádný život obžalovaného a přes to, že od počátku poskytoval obžalovaný nezanedbatelnou pomoc pozůstalým po zemřelém, je na místě postihnout ho již uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Okresní soud v rámci trestní sazby od jednoho roku do šesti let uložil obžalovanému trest na dva roky, tedy mírně nad spodní hranicí trestní sazby a s ohledem na uváděné okolnosti činu i s přihlédnutím k osobním poměrům obžalovaného, který dosud vedl řádný život, lze takto uložený trest pokládat za přiměřený. Zákonným hlediskům pak odpovídá i zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

39. Závažného trestného činu se obžalovaný dopustil v souvislosti s nebezpečnou manipulací se zbraní v rozporu s příslušným předpisem, oprávněně proto okresní soud ukládal i citelnější trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení, nošení a užívání střelné zbraně na dobu pěti let. Při spáchání samotného činu byla použita legálně držená zbraň obžalovaného, ta byla prostředkem (nástrojem), který byl ke spáchání činu použit. Zmíněná zbraň byla zajištěna, nachází se v depozitu Policie ČR, a jelikož jde o předmět použitý ke spáchání trestného činu, mohl být vysloven trest propadnutí této střelné zbraně.

40. Okresní soud v návaznosti na závěr, že usmrcení poškozeného způsobil obžalovaný, důvodně také zavázal obžalovaného, aby nahradil zdravotní pojišťovně škodu spočívající v nákladech na výjezd záchranné služby, která byla na místo přivolána XXX.

41. Nárok na odškodnění nemajetkové újmy uplatnila řada poškozených. Z podnětu odvolání podaného pouze obžalovaným nebylo možné měnit jednotlivé výroky rozsudku v jeho neprospěch. V případě pozůstalých, které lze řadit do kategorie nejbližších osob, tedy příbuzných zemřelého, jako XXX, okresní soud správně stanovil základní výši běžně poskytované náhrady na částku 637.700 Kč ve shodě s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Okresní soud pak u obou XXX a částku, kterou by měla obdržet manželka zemřelého, pak o 20%. Poukázal přitom na to, že šlo o relativně mladého člověka, na kterém byla závislá rodina s dětmi. V případě XXX.

42. Třebaže není důvod zmíněné okolnosti opomíjet, přesto podle odvolacího soudu ve srovnání s jinými případy podobného odškodnění je nutné vyhodnotit ve prospěch obžalovaného skutečnost, že k usmrcení poškozeného došlo v důsledku nedbalosti obžalovaného, nikoliv úmyslným útokem, a zejména pak skutečnost, že od samého počátku obžalovaný zajišťoval poškozeným nejenom finanční, ale i osobní pomoc, jak potvrdila u hlavního líčení svědkyně XXX. Za těchto okolností s přihlédnutím k chování obžalovaného po činu dospěl odvolací soud k závěru, že lze za dostačující považovat základní částku ve výši 637.700 Kč v případě nejbližších pozůstalých.

43. Z podnětu odvolání obžalovaného proto zrušil odvolací soud výrok týkající se nároků přiznaných XXX a každému z XXX přiznal částku XXX. Se zbytkem nároků byli tito poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. V případě XXX zemřelého XXX, které zatím obžalovaný XXX vyplatil částku 750.000 Kč, šlo o sumu, která přesáhla vypočtenou výši odškodnění, proto tato poškozená byla odkázána s celým svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. XXX byla přiznána částka 400.000 Kč, kterou požadovala. Nejde přitom o částku přesahující částku, kterou lze označit za přiměřenou a odpovídající. V jejím případě proto ke změně výroku okresního soudu nedošlo, stejně jako v případě XXX, jehož okresní soud odkázal s uplatněným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

44. Při rozhodování o odvolání obžalovaného tedy dospěl odvolací soud k závěru, že ve vztahu k výrokům o vině a trestu není důvod rozhodnutí okresního soudu rušit nebo měnit. V případě rozhodování o nárocích na náhradu škody a nemajetkové újmy pak zrušil výrok týkající se XXX a XXX zemřelého a v této části nově rozhodl, kdy XXX přiznal částky nižší a XXX zcela odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve všech dalších výrocích však zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 22. února 2022

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Šejvlová.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Šejvlová.

Č.j. 3 T 174/2021-70

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. listopadu 2021 samosoudcem Mgr. Matějem Pilátem,

takto:

Obžalovaná

XXX, rozená XXX, narozená dne XXX, trvale bytem XXX, zdržující se na adrese XXX,

je vinna, že

Dne XXX v době XXX hodin XXX, na prodejní ploše Teta drogerie, XXX, odcizila 1 ks make-upu XXX v hodnotě 424,90 Kč, 1 ks řasenky XXX v hodnotě 359,90 Kč, 1 ks řasenky XXX v hodnotě 419,90 Kč, 1 ks řasenky XXX – černá v hodnotě 299,90 Kč, a to tak, že zboží uschovala do rukávů své bundy, prošla pokladním prostorem bez zaplacení, čímž způsobila společnosti Teta drogerie a lékárny ČR, s. r. o., IČ: 26148579, se sídlem v Pardubicích, Poděbradská 590, škodu v celkové výši 1 504,60 Kč,

uvedeného jednání se dopustila, přestože rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích pod č. j. 2T 14/2017 – 174, ze dne 4. 9. 2018, právní moc téhož dne, byla odsouzena rovněž pro přečin krádeže dle § 205 odstavec 1 písmeno a) odstavec 2 trestního zákoníku, ke společnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, který vykonala dne 17. 6. 2021,

tedy

přisvojila si cizí věc tím, že se jí zmocnila a byla za takový čin v posledních třech letech potrestána,

čímž spáchala

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

přečin krádeže dle § 205 odstavec 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (desíti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaná pro výkon trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená společnost Teta drogerie a lékárny ČR s.r.o., se sídlem Poděbradská 1162, 250 92 Šestajovice, IČ: 26148579, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně podala dne 20. 10. 2021 návrh na potrestání XXX pro skutek uvedený ve výroku rozsudku. Soud ve věci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 16. 11. 2021.

Rozhodnutí o vině

2. Obžalovaná v řízení před soudem prohlásila vinu v plném rozsahu. Jelikož prohlášení viny bylo v souladu s důkazy zajištěnými v přípravném řízení, soud prohlášení viny přijal, neprováděl dokazování týkající se viny obžalované a tu uznal na vinu podle podané obžaloby.

Právní hodnocení

3. Přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní a byl za takový čin v posledních třech letech odsouzen či potrestán. Obžalovaná odcizila v obchodě zboží v celkové hodnotě 1 504,60 Kč, trest odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 4. 9. 2018, č.j. 2 T 14/2017-174, za spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2, vykonala dne 17. 6. 2021. Tím byly naplněny všechny znaky citované skutkové podstaty.

Uložený trest

4. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Soud také přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

5. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

6. Obžalované polehčuje její prohlášení viny a plné doznání v přípravném řízení. Jako polehčující okolnost soud shledal rovněž uhrazení způsobené škody, což obžalovaná doložila u hlavního líčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

7. Obžalované přitěžuje zejména její trestní minulost. Obžalovaná má již osmnáct záznamů v rejstříku trestů, opakovaně byla ve výkonu trestu odnětí svobody. Rovněž je nutné přihlédnout k tomu, že až na výjimky byla obžalovaná vždy trestána za krádeže, jedná se tudíž o speciální recidivistku. Předchozí trest odnětí svobody, který jí byl uložen rovněž za krádeže zboží v obchodě, vykonala obžalovaná dne XXX, této trestné činnosti se tak dopustila jen necelé tři měsíce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

8. Za přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku stanoví zákon trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců až tří let. Soud nemohl uvěřit tvrzení obžalované, že se již napravila, a že nebude dále páchat trestnou činnost, když se žalovaného jednání dopustila pouhé tři měsíce po předchozím propuštění a je dlouhodobě recidivující pachatelkou krádeží v obchodě. Za této situace dospěl soud k závěru, že jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody u obžalované nepřichází do úvahy, jelikož by stěží mohl vést k její nápravě. Trest navrhovaný státní zástupkyní v délce 18 měsíců však soud pokládá za nepřiměřeně přísný, a to zejména s ohledem na relativně nízkou hodnotu odcizených věcí a skutečnost, že obžalovaná škodu v plném rozsahu uhradila. Soud tak obžalované uložil trest odnětí svobody v trvání desíti měsíců, tedy hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby. Pro výkon tohoto trestu byla obžalovaná zařazena do věznice s ostrahou, jelikož soud neshledal důvodů pro její zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

Náhrada škody

9. Poškozená společnost Teta drogerie a lékárny ČR s.r.o. se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 1 504,60 Kč. Jelikož obžalovaná u hlavního líčení doložila, že škodu v plném rozsahu uhradila, byla poškozená společnost dle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 16. listopadu 2021

Mgr. Matěj Pilát v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kubálková, DiS.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. ledna 2022 **odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích a obžalované XXX,** narozené XXX, trvale bytem XXX, t.č. XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16. listopadu 2021, č. j. 3 T 174/2021-70, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalované a státní zástupkyně se podle § 256 tr. řádu ***zamítají.***

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, za což jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, pro jehož výkon byla zařazena do věznice s ostrahou. Poškozená společnost Teta drogerie a lékárny ČR s.r.o. byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Dle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaná uvedeného jednání dopustila tím, že dne XXX v době od XXX, na prodejní ploše Teta drogerie, XXX, odcizila 1 ks make-upu XXX v hodnotě 424,90 Kč, 1 ks řasenky XXX v hodnotě 359,90 Kč, 1 ks řasenky XXX v hodnotě 419,90 Kč, 1 ks řasenky XXX v hodnotě 299,90 Kč, a to tak, že zboží uschovala do rukávů své bundy, prošla pokladním prostorem bez zaplacení, čímž způsobila společnosti Teta drogerie a lékárny ČR, s. r. o., IČ: 26148579, se sídlem v Pardubicích, Poděbradská 590, škodu v celkové výši 1 504,60 Kč, uvedeného jednání se dopustila, přestože rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích pod č. j. 2T 14/2017 – 174, ze dne 4. 9. 2018, právní moc téhož dne, byla odsouzena rovněž pro přečin krádeže dle § 205 odstavec 1 písmeno a) odstavec 2 trestního zákoníku, ke společnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, který vykonala dne XXX.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná, a to pouze do výroku o trestu. Má za to, že okresní soud vyhověl obžalobě, aniž by zkoumal ostatní aspekty tohoto řízení, jako jsou rodinné vazby a vztahy, drogová minulost, výchovný účinek minulého trestu. Obžalovaná konečně začala žít po letech velmi složitých odpovídajícím způsobem života. XXX, XXX. Bohužel v době spáchání činu neměla dostatek finančních prostředků a XXX. Argumentace, že se jedná o recidivistku je sice možná právně správná, ale je otázkou, co tedy stát chce. Výkon trestu a čekání na zázrak? Lidi odsouzení nikoho nezajímají, dokonce ani ten stát, který je poslal do výkonu trestu. Jak se mají zařadit do života, když nemají nic a programy pro tyto lidi jsou často pouhými proklamacemi neziskových organizací než skutečnou prací. Neustálý výkon trestu absolutně nikomu nic nepřináší a je kontraproduktivní. V případě obžalované přichází už opravdu o vše, co se snažila vybudovat. XXX. Obžalovaná přijde do prostředí, které jí nechce, natož aby jí něco nabídlo. Postih je zbytečně tvrdý. Prvním atributem trestního zákona je výchova, nikoli represe, v tomto případě je zde jen represe a zbytečná. Pokud by byl stanoven peněžitý trest, je to výchovné – musí pracovat a hradit, přičemž nesplnění znamená výkon trestu, obecně prospěšné práce – ano, je to výchovné, protože státu je něco odváděno a lze dosáhnout nápravy. S těmito alternativami se nikdo nezabýval. Má za to, že uložený trest je nepřiměřeně vysoký a účelu by bylo možné dosáhnout jiným působením. Proto navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena k novému řízení.

Odvolání do výroku o trestu podala v neprospěch obžalované také státní zástupkyně. Podle jejího názoru argumentace okresního soudu stran uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trávní 10 měsíců neodpovídá zcela reálně situaci obžalované. Ta je opakovaně soudně trestána, v rejstříku trestů má 18 záznamů a opakovaně byla ve výkonu trestu. Neustále se dopouští krádeží a jen v roce 2017 bylo s ní vedeno 6x zkrácené řízení a v roce 2018 byly podány 2 obžaloby. V červenci 2017 jí byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, který byl přeměněn na společný nepodmíněný trest odnětí svobody, z čehož je zřejmé, že v krádežích pokračovala i po pravomocném soudním rozhodnutí. Sama obžalovaná uváděla, že se krádeže dopustila proto, že byla opilá. I po zohlednění polehčujících okolností je nutno zvážit všechny přitěžující okolnosti. Obžalovaná byla dne XXX propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody a ve výkonu trestu byla již počtvrté. S ohledem na trestní minulost obžalované, především s ohledem na krátkodobé nepodmíněné tresty, které na ni neměly žádný vliv, se jeví uložení nepodmíněného trestu v trvání 10 měsíců jako trestu velmi mírného. Dle státní zástupkyně měl být ukládán trest ve výměře nejméně 20 až 24 měsíců. Obžalovaná svůj způsob života nezměnila a zdrojem její obživy jsou stále krádeže v obchodech. Vždy opakovaně na svoji obhajobu uvádí, že jednání, kterého se dopustila, je právě tou poslední krádeží, že se již napravila a že má zaměstnání a že v trestné činnosti nebude pokračovat, ale to se nikdy nestalo. Obdobně se hájila i v minulosti. Proto navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o trestu a obžalované byl uložen trest ve druhé polovině zákonné trestní sazby. Tento návrh korigoval u veřejného zasedání intervenující státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, který navrhl uložit trest v rozmezí 16 až 18 měsíců nepodmíněně se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Krajský soud z podnětu obou podaných odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, které byly odvoláními napadeny, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvoláním vyhovět nelze.

Napadený rozsudek vzešel z řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení okresní soud vykonal všechny důkazy nutné pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, přičemž tyto důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a i v celém souhrnu logickým a podrobně odůvodněným způsobem, kterému z hlediska pravidel stanovených pro hodnocení důkazů nelze nic vytknout.

Krajský soud ve skutkových závěrech okresního soudu neshledal žádná pochybení, ostatně žádná ze stran ani výrok o vině odvoláním nenapadla, což s ohledem na prohlášení viny ze strany obžalované ani nebylo možné. Okresní soud jednání obžalované správně právně kvalifikoval jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku.

Pokud jde o uložený trest, ani v tomto případě nebylo shledáno pochybení na straně okresního soudu. Okresní soud respektoval všechny zásady pro ukládání trestu uvedené v § 39 tr. zákoníku, a pokud uložil obžalované trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců nepodmíněně, pak nelze hovořit o tom, že by takový trest byl s přihlédnutím k povaze a závažnosti jednání obžalované, ale i s přihlédnutím k hodnocení její osoby, k jejím osobním, rodinným a majetkovým poměrům, s přihlédnutím ke způsobu života obžalované a možnostem její nápravy, ale i s přihlédnutím k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jako trest nepřiměřeně přísný.

Obžalované svědčí polehčující okolnost doznání, prohlášení viny a úhrady způsobené škody. Na druhou stranu nelze pominout, že se obžalovaná daného jednání dopustila krátce po svém předchozím propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za stejnou, tedy majetkovou trestnou činnost. Stalo se tak pouhé tři měsíce po předchozím výkonu trestu odnětí svobody. Obžalovaná je speciální recidivistkou, o čemž vypovídá obsah rejstříku trestů, kde má celkem 18 záznamů, z nichž jen 5 je zahlazeno. Více méně opakovaně byla odsuzována pro trestné činy krádeže,

přičemž z připojených rozsudků ve spise je zřejmé, že šlo opakovaně o krádeže v obchodech. V počátku byly obžalované dány šance ve formě uložených výchovných či alternativních trestů, dokonce i v roce 2017 jí byl 2x uložen podmíněný trest odnětí svobody, který byl následně v roce 2018 zrušen uložením společného nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jinak jí byly opakovaně ukládány již nepodmíněné tresty odnětí svobody, neboť předtím uložené výchovné tresty evidentně svůj výchovný vliv a účinek neplnily. Obžalovaná k tomuto druhu trestné činnosti inklinuje, a byť prezentovala u veřejného zasedání, že XXX, tak nyní projednávané trestné činnosti se měla dopustit pod vlivem alkoholu, což odporuje jejímu tvrzení, že se oprostila od drog a žije řádným způsobem života. Jestliže se skutku dopustila v XXX, tedy v poměrně nedávné době, pak změna způsobu jejího života, jak nyní prezentuje v podaném odvolání, musela nastat později a rozhodně se nejedná o nikterak dlouhou dobu, z níž by bylo možné usuzovat na trvalou změnu v postoji obžalované a ve změně způsobu jejího dosavadního života. Výše škody sice nedosahuje nikterak závratné výše, chvályhodné je, že ji obžalovaná uhradila, nicméně nelze pominout ani fakt, že odcizila kosmetiku, kterou nutně nepotřebovala, nejednalo se tedy např. o potraviny, které by jí měly s ohledem na prezentovanou špatnou sociální situaci jistě lépe uspokojit, než kosmetika. Lze pak přisvědčit námitkám státní zástupkyně, že i v minulosti proklamovala stejný druh obhajoby, tvrdila, že šlo o poslední krádež, že se změnila, že má zaměstnání, že XXX, apod. avšak nikdy u svých proklamací dlouho nevydržela a znovu se dopustila majetkové trestné činnosti. Jestliže ani výkony nepodmíněných trestů odnětí svobody na ni neměly pozitivní vliv a jestliže nebyla schopna dostát svým slibům a napravit se, pak lze těžko očekávat, že nyní již skutečně nastala ta chvíle, kdy hodlá způsob svého života změnit a žít řádně. Obžalovaná svá tvrzení soudu nijak nedoložila, zůstalo tak jen u jejich tvrzení, která ani krajský soud nepovažoval za natolik věrohodná, aby bylo na místě uložit jiný druh trestu. Obžalovaná je speciální recidivistka, kterou nenapravilo množství v minulosti uložených druhů trestů, proto v jejím případě již skutečně musí nastoupit represe, aby bylo zabráněno opakování trestné činnosti z její strany a byl chráněn majetek třetích osob.

Pokud jde o výši uloženého trestu, zde se krajský soud ztotožnil s názorem okresního soudu a považoval uložený trest ve výměře 10 měsíců, tedy 4 měsíce nad spodní hranicí trestní sazby s ohledem na okolnosti daného případu zmíněné shora, za trest zcela přiměřený a odpovídající všem zjištěným skutečnostem. Bylo přihlédnuto důsledně jak k polehčujícím okolnostem, tedy doznání, prohlášení viny i zaplacení škody, ale také k výši způsobené škody, která byla nízká, jde o drobnou krádež nevyznačující se žádným vysokým stupněm společenské škodlivosti. Na druhou stranu bylo přihlédnuto i k přitěžujícím okolnostem jako je speciální recidiva, a proto se jeví uložení trestu okresním soudem ve výši 10 měsíců jako zcela odpovídající všem okolnostem daného případu i možnostem nápravy obžalované. Není na místě za drobné krádeže ukládat dlouhodobé tresty, které by jistě nemohly výrazněji přispět k nápravě obžalované, ale postačí kratší důrazné nepodmíněné tresty odnětí svobody, aby byla společnost po jistou dobu chráněna před dalšími možnými ataky ze strany obžalované.

Okresní soud obžalovanou správně zařadil pro výkon trestu do věznice s ostrahou, když od 1. 10. 2017 je účinná novela trestního zákoníku zavádějící pouze dva typy věznic, a to věznice s ostrahou a věznice se zvýšenou ostrahou, přičemž u obžalované jsou splněny všechny zákonné podmínky pro zařazení do věznice typu s ostrahou, když další zařazení obžalovaného k výkonu trestu bude již v režimu ředitele věznice.

Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě škody, který rovněž nebyl žádnou ze stran napaden odvoláním.

Odvolací soud nezjistil důvod pro změnu kteréhokoli z přezkoumávaných výroků, všechny výroky okresního soudu považuje za správné a odpovídající zákonu, a proto nezbylo, než odvolání obžalované podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnout.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodu napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 19. ledna 2022

JUDr. Šárka Pfeiferová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dita Šimková